

Jakobsstigen

Jakob var blevet uvenner med sin bror Esau, og var nu på vej til sin morbror Laban. Da han var rigtig træt efter den lange tur, han havde gået, lagde han sig til at sove i det fri. Han lagde hovedet på en sten, der lå lidt ned i jorden, og faldt hurtigt i søvn.

Men da han var faldet i søvn, havde han en drøm: Han lå ved foden af en stige, som nåede helt op til Himlen. Englene gik op og ned af stigen, som sendebude mellem Gud og mennesker. Nu kom Gud selv til syne og lovede Jakob, at han ville passe på ham og hans familie altid.

Jakobs slægt ville brede sig over hele jorden, og det land, han nu lå og sov på, ville engang blive Jakob og hans efterkommeres.

Jakob vågnede og satte sig op, rystet ved tanken om, at han havde lagt sig til at sove midt i Guds hus, i himlens port. Da solen stod op, rejste han den sten, som han havde hvilet sit hoved på og hældte olie over den. Den skulle stå som minde over den drøm om himmelstigen, han havde haft på stedet.

Og Jakob lovede Gud, at hvis han passede på ham under hans rejse, så skulle Gud altid være hans Gud.

Tornekrone

I statsholderens borg i Jerusalem stod vagtstyrken omkring Jesus. De havde fået ordre til at korsfæste ham. Soldaterne var opstemte, for her var for en gang skyld noget særligt. Det var ikke en af de sædvanlige røvere eller oprørere, men en, som jøderne selv ønskede dømt, fordi han sagde, at han var Jødernes Konge!

Luften var tyk af hån og spot. En af soldaterne fandt en rød soldaterkappe og hængte den på Jesus. En anden flettede en tornekrone, en krans af tjørn eller tornede planter, og pressede den ned på Jesu hoved, så blodet løb fra hans pande. "Hvad er en konge uden krone?" spurgte de. Hånen blev fuldendt ved, at de faldt ned på knæ foran ham og råbte: "Hil dig, jødekonge!"

Så skiftedes de til at slå løs på ham med kæppe overalt på hans krop, så den blev blodig og fuld af blå mærker og de spyttede på ham. Da de havde hånet ham længe og frygteligt, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på.

Han havde stadig tornekronen på, da de førte ham ud for at korsfæste ham.

Jerikos mure

Byen Jeriko lå godt beskyttet bag en høj mur. Portene til byen blev bevogtet af soldater, og de folk der boede derinde ville hverken tale med eller lukke nogle ind. Byen forskansede sig.

Men i Det Gamle Testamente fortælles det, hvordan Gud sagde til Josva, der var jødernes leder:

”Du og dine soldater skal marchere rundt om byen. Hver dag i seks dage skal I gå en gang rundt om byen. Pagtens ark skal I føre med jer. Syv præster skal gå foran den og blæse i deres horn. På den syvende dag skal I gå rundt om byen syv gange. Så skal I blæse en lang tone på hornene, og alle skal opløfte et vældigt krigsråb. Så vil murene falde sammen!”

Josva og folket gjorde hvad Gud siger. De gik rundt om byen i tavshed. Ingen sagde et ord. Man hørte kun hornene og lyden af deres fødder. Jerikos folk stimlede sammen på bymuren og fulgte jøderne hele vejen rundt. De ventede angreb hvert øjeblik, men intet skete.

Endelig var det den syvende dag. Krigerne marcherede rundt om byen syv gange, der blev blæst i hornene, man opløftede et krigsråb, og alle murene smuldrede og sank i grus. Jøderne kunne gå lige ind i byen.

Paradisets Have

Paradisets Have var fyldt med alverdens dejligste planter og dyr: skyggende frugttræer, buske med bær og nødder, alle slags grønt som var godt at spise og blomster i mange farver. Fugle, vilde dyr, tamme dyr, insekter, alle slags dyr man kan forestille sig.

Adam og Eva levede i Paradisets Have og var så tæt på Gud, som man kunne være. De talte med ham hver dag, ansigt til ansigt. Livet i Paradis var fantastisk!

Gud havde sagt til dem, at der var et enkelt træ i haven, som de ikke måtte spise frugten af. Det var Kundskabens træ, og den, der spiste af det, ville komme til at kende forskel på godt og ondt. En slange i Paradis overtalte Eva til at spise af træet, og hun gav også Adam frugten.

Da det var sket, opdagede de pludselig, at de ikke havde noget tøj på, og de gemte sig for Gud. Gud blev vred på dem og smed dem ud af

Paradiset. Han fortalte dem, hvordan deres liv skulle være fra nu af: De skulle arbejde hårdt for at skaffe mad, og kvinden skulle føde børn under stor smerte.